

Berkesi Gabriella

Egy város acélból és gőzből

 Publio

Egy város acélból és gőzből

Berkesi Gabriella

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1. Fejezet

Hartony városa nem különb, mint a többi város. Poros, füstös, szürke, és nyomott. A város házainak falát vastagon fedi a korom. Az ablakokat már régen nem próbálják tisztán tartani. Helyette mindenki tart otthon egy-egy gőzhajtású periszkópot, amivel kiláthat az utcára. Bár minnek is nézne ki bárki, ha egyszer semmi szép, vagy érdekes nincs odakinn. Az égen örökösen mocskos szürke felhők úsznak. Az emberek még sosem láttak napsugarakat, el sem tudják képzelni, milyen az. Életükben a szürke hétköznapi nem csupán egy kifejezés. Az egyetemesen elfogadott ruházatkodás a szürke árnyalataiból merít. A seszínű ingtől az aszfaltszürke hálóingig minden megtalálható a repertoárban. Fehéret, és teljesen feketét csak ünnepnapokon viselnek.

Városszerte sajátos zaj dübörög éjt nappallá téve. A komplexumot működtető millió fogaskerék egymáshoz súrlódása, a gőz sziszegése, az olaj csepegése. A gőzt létrehozó kályhák, és gyárak puffogása, nyöszörgése, ahogy kilehelik magukból a felesleges füstöt. Az utcákat belengi a kesernyős füstszag és a gépszír semmivel sem összekeverhető szaga. Az utcakövek víztől, és olajtól síkosak, ezért a legtöbben inkább gőzhajtású, föld fölött lebegő járművekkel – úgynevezett exhalatio-val, becézve exo-val –, közlekednek. Itt ez a legelterjedtebb közlekedési eszköz. Ezzel járnak munkába a felnőttek, ezzel csibészkednek a fiatalok, ezzel mennek bevásárolni az öregek.

Az ég felé törő házak között sötétben hömpölyög az Olajja-folyó. Azért hívják így, mert nem is víz, hanem olaj alkotja. A sűrűn folyó, bűzös folyam lustán mossa acélpartjait, a csatornába belefolyva végignyalja a város belső szerkezetét, ezzel is segítve működését. A befolyó nyílások száját védő szűrőknél naponta takarítók dolgoznak, hogy a folyóba dobált szemetet kiszedjék, és ezzel megakadályozzák a rendszerbe való bekerülését.

A folyó partján főként gyárak vannak. Ott vannak a pékségek, a szabók, a cipészek, az órások, az ékszerészek. Minden épületből gőz és füst gomolyog. A termelés folyik, a gazdaság szépen gyarapszik. A sár fekete emberek mégsem mosolyognak.

Ugyan a város virágozik, és zavartalanul éli mindennapjait, mégis hibádzik valami. Legenda kelt lábra a sikátorok, és a csatornák közül. Olyan mese, melyet még a felnőttek is félve suttognak egymásnak. Takarójuk alatt erről ábrándoznak a kamaszok, a gyermekek délutánként ezt játsszák. Azt mondják, létezik egy hely, ahová nem érnek el a felhők, ahol fény gyullad az égből, ahol nem sziszegnek gépek, ahol nincs zsírszag.

Mindez csak hiú ábránd. A várost körbevevő hatalmas víztömegben senki sem képes áthatolni. Sem hajó, sem repülő nem érheti el a túlsó partot. Úgysem létezik.

- A pletykák szerint van túlsó part – susogja izgatottan Bethore. A lány hosszú, aranybarna haja ráomlik vállára, ezzel takarja el nemrég elszakadt acélszürke felöltőjét.

- Már megint ki tömte tele a fejed ezzel? – dohog szobatársas. Az ő fekete haja sokkal inkább beleillik az itteni normákba, mint Bethore haja. Kicsit talán bolondnak is nézi emiatt barátját.

- Senki, miért kérdezed folyton ezt!? – A fekete hajú lány tekintete elnémítja. Zavartan lehajtja a fejét – A hajléktalan a Csavarhúzó utcában – vallja be szégyenkezve.

- Látod, mert megint odakinn csavarogtál – pirít rá.

- Ha egyszer olyan érdekesen mesél! - Ájuldozik, és két kezével hadonászva mesélésbe kezd. - Amikor például azt mesélte, mekkorát ugratott egy exoval! - Már éppen utánózni akarja a hangját is, mikor valaki tarkón vágja egy összetekercselt újsággal.

- Már megint fantáziál, Miss Crow? - csattan a szigorú hang a háta mögül.

- Elnézést kérek, Mrs. Hamplton - kántálja a lány behúzott nyakkal.

- Helyes - bólint rá az éltes, kontyos asszony, majd kiklaffog nyútt papucsában a folyosóra. Ahogy léptei zaja eltávolodik, Bethore újból szobatársa felé fordul, de ő tenyerével befogja a lány száját.

- Nem akarok lebukni miattad, és büntetésbe kerülni! - sziszegi fojtott hangon - Feküdj le, és aludj!

Bethore nehezen viseli a körülötte élő emberek közönyét, és fásultságát. Egyetlen barátjáné szavait csupán a félelem táplálják - bizonygatja magában Bethore. Aztán el is engedi a füle mellett a kiábrándító szavakat.

Ő kalandra, életre vágyik. Ekkor még nem is sejti, miféle kalandok várnak rá. Viszont, ha sejtené, akárcsak egy kicsit is, akkor nem keresné annyira az izgalmakat. Most még csak azt tudja, hogy másnap mit fog csinálni. Ezzel a boldog tudattal hajtja álomra a fejét.

Reggel, amint felkel az első dolga, hogy magára rángassa elnyútt posztónadrágját, felhúzza egérszürke ingét, felöltőjét, felkapja óráját, és mászik is ki az ablakon. A régen megolajozott keretben csikorog az ablak, de szobatársa jó alvó. Az első mély lélegzetvételnél légcsövésbe mar a jeges lég. Kivéve a ritka pillanat minden másodpercét.

Még a légiriadó megszólalása előtt leér az utcakőre. Ez az egyetlen riasztórendszer, ami elég hangos, és elég éles hangú, hogy az állandó gépmorgást elnyomja. Már az első sarkot is elhagyja, mikor a sziréna belehasít az éjszakából megmaradt halk szuszogásba. A folyóból, a kövek közül, a csatorna fedelek alól, mindenhol gőz tör elő. Amikor a rendszereket beindítják, az első adag gőz felszállásakor az beáll a még hűvös levegőbe, ködöt képezve. Viszont amint érkezik a következő adag forró levegő, már fel is tolja a város fölé a több tonnányi vízpárát.

Bethore ámulva figyeli a jelenséget, ahogy az egész városra fátyol telepszik, majd az fellibben, mintha egy halotról húznák le a leplet. Szeme elé kerek lencsés pilótaszemüveget, arcába kendőt húz, felpattan kis exójára, és már száguld is a keskeny utcákban. Elhajol pár nyíló spaletta elől, kikerül pár önjáró szemetes konténert, és már oda is ér a folyóhoz. Gyorsan körbenéz, és rá is veti magát az olajtenger hátára. A könnyű exo ugyan önmagában lazán ellebegne a sűrű folyam fölött, de Bethore kénytelen maximum gőznyomásra állítani, hogy ne süllyedjen el.

Akárcsak tegnap, ma is sikerül belavíroznia az egyik csatornájáratba. Ott már lejjebb veheti a nyomást, hiszen itt nem lehet több az olajmélység fél lábánál. Folyamatosan csökkenti a nyomást egészen addig, míg a deszka, ahogy ő hívja, megáll. Lába beletoccsan az olajba, visszhangot verve az alagútrendszerben. A folyadék lassan a cipőjébe szivárog. Meleg, nyúlós masszával borítja lábfejét. Feje mellett forró vizes csövek futnak, némelyik néha felsípól, és kiad magából némi gőzt. Őt ez sem ijeszti meg. Meg kell találnia Unguar-t, a hajléktalant, aki mesélt neki a túlpartról.

Haja az arcába libben, ezért gyorsan összefogja egy lapos kontyba. Azt egy kézzel készített vashálóval fogja tarkójához. Már sokan kinevették hajviselete miatt, de sosem vette zokon az idősebbek csúfolódásait. Örökös álmodozó lévén, mindig úgy érezte, hogy ő tud valamit, amit a többiek még csak elképzelni sem tudnak. Most pedig itt ez az öreg, aki igazat ad neki. Mesélni tud neki egy olyan helyről, ahol nem csak acél és gőz van.